

Datum van inontvangstneming : 24/01/2019

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-769/18 - 1

Zaak C-769/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 december 2018

Verwijzende rechter:

Cour de cassation (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 november 2018

Verzoekende partij:

Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle

Verwerende partij:

SJ

Ministre chargé de la Sécurité sociale

[OMISSIS]

DE FRANSE REPUBLIEK

IN NAAM VAN HET FRANSE VOLK

DE COUR DE CASSATION (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Frankrijk) TWEEDE KAMER CIVIELE ZAKEN, heeft het navolgende arrest gewezen:

In zijn uitspraak op het cassatieberoep dat is ingesteld door de Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle (fonds voor pensioenverzekeringen en gezondheid op het werk Alsace-Moselle, Frankrijk; hierna „CARSAT”) [OMISSIS],

tegen het arrest dat op 27 april 2017 is gewezen door de cour d'appel de Colmar (rechter in tweede aanleg Colmar, Frankrijk) (sociale kamer [OMISSIS]) in het geding tussen de CARSAT en:

1 SJ, [OMISSIS] Stuttgart (Duitsland),

2 de ministre chargé de la sécurité sociale (minister van Sociale Zekerheid) [OMISSIS] Parijs [OMISSIS],

verweerders in cassatie; **[Or. 2]**

[OMISSIS] [administratieve aspecten]

Eerste onderdeel van het enige middel:

Gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;

Heeft het navolgende arrest gewezen:

Feiten:

1. SJ heeft de Franse nationaliteit maar woont in Stuttgart, in de Bondsrepubliek Duitsland; zij is op 1 augustus 2010 als volledig bevoegd leerkracht met pensioen gegaan, op grond van een besluit van 7 juli 2010 van het hoofd van het onderwijsdistrict Straatsburg. Aangezien SJ in totaal minder dan vijftien jaar in de actieve burgerlijke en militaire dienstverlening had gewerkt, had zij geen recht op een pensioen krachtens het burgerlijke en militaire pensioenstelsel van de Staat, en zijn haar voor de duur dat zij voor het ministerie van Onderwijs had gewerkt de rechten krachtens het algemene pensioenverzekeringsstelsel toegekend.
2. Op 27 juli 2011 heeft SJ het bevoegde Duitse pensioenfonds (Deutsche Rentenversicherung Bund) verzocht om vaststelling van haar pensioenrechten; dit fonds heeft haar verzoek doorgestuurd naar de CARSAT. Deze heeft betrokkene met ingang van 1 november 2011 een ouderdomspensioen toegekend. Aangezien dit pensioen ingaat op de vijfenzestigste verjaardag van betrokkene, is het vastgesteld op het maximum van 50 %, zonder rekening te houden met de duur van haar loopbaan (tijdvakken van premiebetaling en gelijkgestelde tijdvakken). **[Or. 3]**
3. SJ heeft bij brief van 18 maart 2012 bij de bezwaarschriftencommissie van de CARSAT een bezwaar ingediend met betrekking tot, ten eerste, de ingangsdatum van haar pensioen en, ten tweede, het feit dat bij de vaststelling van het in aanmerking genomen aantal tijdvakken van premiebetaling en gelijkgestelde tijdvakken voor de berekening van haar pensioen geen rekening was gehouden met de verlenging vanwege een kind met een handicap, zoals bedoeld in artikel L. 351-4-1 van de code de la sécurité sociale (Frans wetboek van sociale zekerheid).

SJ heeft namelijk een kind met een handicap grootgebracht [OMISSIS], dat op 9 december 1981 is geboren.

4. Nadat haar bezwaar door de bezwaarschriftencommissie van de CARSAT werd afgewezen, heeft SJ de zaak aanhangig gemaakt bij de rechter voor algemene socialezekerheidszaken. Haar vorderingen zijn bij vonnis van 8 april 2015 door de tribunal des affaires de sécurité sociale de Strasbourg (socialezekerheidsrechter Straatsburg, Frankrijk) afgewezen.
5. Vervolgens heeft de cour d'appel de Colmar (rechter in tweede aanleg Colmar, Frankrijk) de beslissing van de rechter in eerste aanleg bevestigd wat betreft de ingangsdatum van het pensioen, maar voor het overige vernietigd en – in een nieuwe uitspraak – geoordeeld dat de loopbaan van SJ voor de berekening van haar pensioen met acht kwartalen moest worden verlengd vanwege de opvoeding van haar kind met een handicap (arrest van 27 april 2017).
6. De cour d'appel de Colmar heeft deze beslissing gebaseerd op de bepalingen van artikel 5 van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels: uit het feit dat de gemeente Stuttgart SJ vanaf 10 november 1995 op basis van § 35a, lid 1, punt 1, van boek VIII van het Sozialgesetzbuch (Duits sociaal wetboek) een regelmatige financiële bijstand heeft verleend ter verlichting van de lasten van de handicap van haar dochter, heeft de cour d'appel afgeleid dat de betrokkene aldus aan een handicap gerelateerde inkomsten heeft genoten die rechtsgevolgen kunnen teweegbrengen, en dat zij op grond van de Europese coördinatieregel recht had op de in de Franse wet bepaalde verlenging van de loopbaan, aangezien de Duitse en Franse prestaties voor soortgelijke feiten of gebeurtenissen gelijkgesteld zijn.
7. De CARSAT heeft tegen het arrest van de cour d'appel de Colmar cassatieberoep ingesteld. Ter ondersteuning van haar beroep stelt de CARSAT dat in het bestreden arrest „wordt geoordeeld dat het pensioen van SJ moet worden verlengd met acht kwartalen vanwege een kind met een handicap” terwijl, volgens het middel:

„1) de toepassing van de Europese teksten niet mag resulteren in omgekeerde discriminatie, waarbij aan personen die onder uitkeringsstelsels van andere lidstaten hebben geressorteed meer rechten worden toegekend dan aan sociaal verzekerden die altijd alleen onder het Franse stelsel hebben geressorteed; zoals de CARSAT voor de cour d'appel terecht heeft aangevoerd, de verlenging van de verzekeringsduur [Or. 4] vanwege een kind met een handicap veronderstelt dat het kind een blijvende handicap van minimaal 80 % heeft; de cour d'appel deze uitspraak niet kon doen zonder na te gaan of de dochter van SJ een blijvende handicap van minimaal 80 % heeft; de cour d'appel artikel 5 van verordening nr. 883/2004 junctis de artikelen L. 351-4-1 en L. 541-1 van de code de la sécurité sociale heeft geschonden;

2) de vraag of het kind met een handicap van SJ een handicap van minimaal 80 % heeft en daarmee recht geeft op de verlenging van de verzekeringsduur vanwege een kind met een handicap, medisch van aard is; de cour d'appel desnoods ambtshalve een technisch deskundigenonderzoek had moeten gelasten; de cour d'appel aldus artikel L. 141-1 van de code de la sécurité sociale heeft geschonden.”

Ter ondersteuning van het middel aangevoerde bepalingen van Unierecht:

8. Artikel 5 van verordening nr. 883/2004, met als opschrift „Gelijkstelling van prestaties, inkomsten, feiten en gebeurtenissen”, dat is opgenomen in titel 1, met als opschrift „Algemene bepalingen”, luidt:

„Tenzij in deze verordening anders bepaald en rekening houdend met de bijzondere uitvoeringsbepalingen, geldt het volgende:

a) indien de wetgeving van de bevoegde lidstaat bepaalde rechtsgevolgen toekent aan socialezekerheidsprestaties of andere inkomsten, zijn de betreffende bepalingen van die wetgeving ook van toepassing op gelijkgestelde prestaties die krachtens de wetgeving van een andere lidstaat toegekend zijn alsmede op de inkomsten die in een andere lidstaat verworven zijn;

b) indien de wetgeving van de bevoegde lidstaat rechtsgevolgen toekent aan bepaalde feiten of gebeurtenissen, houdt die lidstaat rekening met soortgelijke feiten of gebeurtenissen die zich in een andere lidstaat voordoen alsof zij zich op het eigen grondgebied hebben voorgedaan.”

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht (Frankrijk):

9. Artikel L. 351-4-1 van de code de la sécurité sociale bepaalt:

„Sociaal verzekerden die een kind grootbrengen dat uit hoofde van de eerste en de tweede alinea van artikel L. 541-1 recht geeft op de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap en de aanvulling daarop of, in plaats van deze aanvulling, op de compensatie-uitkering als bedoeld in artikel L. 245-1 van de code de l'action sociale et des familles (Frans wetboek maatschappelijk welzijn en gezin) hebben, onverminderd in voorkomend geval **[Or. 5]** artikel L. 351-4, recht op verlenging van hun verzekeringsduur met één kwartaal per tijdvak van opvoeding van dertig maanden, met een maximum van acht kwartalen.”

10. Artikel L. 541-1 van dit wetboek luidt:

„Eenieder die de kosten van een kind met een handicap op zich neemt, heeft recht op een opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap indien de blijvende handicap van het kind ten minste een vastgesteld percentage bedraagt.

Een aanvullende uitkering wordt toegekend voor een kind met een handicap die door de aard of ernst ervan bijzonder hoge uitgaven of een regelmatig beroep op

de hulp van een derde met zich brengt. Het bedrag van de aanvullende uitkering verschilt naargelang de hoogte van de gemaakte extra kosten of het permanente karakter van de noodzakelijke hulp.

Dezelfde uitkering en, in voorkomend geval, de aanvulling daarop kunnen worden toegekend indien de blijvende handicap van het kind weliswaar lager is dan het in de eerste alinea bedoelde percentage, maar wel gelijk is aan of hoger dan een bepaald minimum, indien het kind een instelling bezoekt als genoemd in artikel L. 312-1, lid I, onder 2° of 12°, van de code de l'action sociale et des familles of indien de toestand van het kind een beroep noodzakelijk maakt op een aangepaste regeling of begeleidingsregeling in de zin van artikel L. 351-1 van de code de l'éducation (Frans wetboek van onderwijs) of op zorg in het kader van maatregelen die zijn aanbevolen door de in artikel L. 146-9 van de code de l'action sociale et des familles bedoelde commissie.

De opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap is niet verschuldigd indien het kind in een internaat wordt geplaatst en de verblijfkosten volledig voor rekening komen van de ziektekostenverzekering, de overheid of de bijstand, met uitzondering van perioden van verlof of van opschorting van het voor rekening nemen.”

11. Voor de toepassing van de in punt 10 vermelde bepalingen wordt het percentage van blijvende handicap dat het kind met een handicap moet vertonen om recht te geven op de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap in artikel R. 541-1 van die code vastgesteld op 80 % (alinea 1) en het percentage voor de toepassing van de derde alinea van artikel L. 541-1 van de code de la sécurité sociale op 50 % (alinea 3).

Vermelding van de bepalingen van nationaal recht [Bondsrepubliek Duitsland] zoals deze blijken uit de producties:

12. De hulp bij de integratie van kinderen en adolescenten met een geestelijke handicap, die SJ voor haar dochter heeft ontvangen, vloeit in beginsel voort uit de bepalingen van een federale wet van 26 juni 1990 (BGBl I, blz. 1163), die zijn opgenomen in § 35a van het Duitse sociaal wetboek. Deze bepalingen luiden:

„Kinderen en adolescenten met een geestelijke handicap of dreigende geestelijke handicap hebben recht op hulp bij de integratie. Deze hulp wordt, naargelang de individuele behoeften, als volgt verleend: **[Or. 6]**

1. ambulant,
2. in een kinderdagverblijf of in andere deels residentiële inrichtingen,
3. door specifiek verzorgend personeel en
4. in residentiële inrichtingen of andere woonvormen.

De taak en de doelstelling van de hulp, de aanwijzing van de groep personen en het soort maatregelen vallen onder § 39, lid 3, en § 40 van het Bundessozialhilfegesetz (Duitse bijstandswet) en onder het in § 47 bedoelde toepassingsbesluit, voor zover deze bepalingen betrekking hebben op personen met een geestelijke handicap of dreigende geestelijke handicap.

Indien gelijktijdig hulp bij de opvoeding moet worden verleend, dient een beroep te worden gedaan op instellingen, diensten en personen die zowel aan de verplichtingen op het gebied van hulp bij de integratie als aan de behoeften op het gebied van opvoeding kunnen voldoen. Indien voor kinderen die nog niet leerplichtig zijn, medische en pedagogische behandeling in kinderdagverblijven moet worden verstrekt en indien de zorgbehoefte dit toelaat, moet worden gebruikgemaakt van voorzieningen waar kinderen met en zonder handicap samen worden opgevangen.”

Motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing:

13. De hoogte van de ouderdomspensioenen op grond van het algemene stelsel wordt met name bepaald aan de hand van de duur dat de verzekerde, tot het moment waarop zijn pensioenrechten worden vastgesteld, onder het stelsel heeft geressorteed en verplicht was premies te betalen in het kader van het ouderdomsrisico. Deze duur wordt uitgedrukt in kwartalen en de betaling van premies heeft betrekking op een minimale periode van werkzaamheden in loondienst [OMISSIS]. Indien de verzekerde niet kan aantonen gedurende ten minste het vereiste aantal kwartalen (dat afhangt van het geboortjaar van de verzekerde) premie te hebben betaald, wordt bij de berekening van het pensioen, naargelang het aantal ontbrekende kwartalen, ten eerste een lager percentage en ten tweede een pro rata berekening van het bedrag ervan toegepast; van de verlaging van het percentage wordt echter afgezien als de verzekerde een bepaalde leeftijd heeft bereikt (voor personen die vóór 1952 zijn geboren, zoals SJ, is dat vijfenzeftig jaar); omgekeerd hebben verzekerden die kunnen aantonen dat zij meer dan het vereiste aantal kwartalen premie hebben betaald, in bepaalde omstandigheden, recht op verhoging van het pensioenpercentage.
14. Hoewel een loopbaan normaliter bestaat uit tijdvakken waarin premie is betaald, kan deze worden aangevuld met tijdvakken waarin [Or. 7] weliswaar geen werkzaamheden zijn verricht of premie is betaald, maar die aan werkzame tijdvakken worden gelijkgesteld en voor de berekening van het pensioen in aanmerking worden genomen. Dit geldt bijvoorbeeld voor tijdvakken van ziekte- en zwangerschapsverlof, tijdvakken met een werkloosheidsuitkering of tijdvakken waarin de dienstplicht is vervuld. De aanvulling van het pensioen op grond van deze tijdvakken wordt hetzij uit het solidariteitsfonds voor ouderen hetzij door het nationaal kinderbijslagfonds aan het pensioenverzekeringsstelsel vergoed.
15. In dit kader moeten de bepalingen van artikel L. 351-4-1 van de code de la sécurité sociale worden gelezen, die de verzekerde die de zorg voor een kind met

een handicap heeft gehad recht geven op een verlenging van de loopbaan met één kwartaal per tijdvak van opvoeding van dertig maanden, met een maximale verlenging van acht kwartalen. Voor deze verlenging geldt echter één duidelijke voorwaarde: verkrijging van de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap voor het betrokken kind.

16. Uit de bepalingen betreffende de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap blijkt in de eerste plaats dat deze uitkering tot de tak kinderbijslag behoort, een van de takken van het Franse socialezekerheidsstelsel; als zodanig valt deze uitkering binnen de materiële werkingssfeer van de sociale zekerheid in de zin van artikel 2 van verordening nr. 883/2004. In de tweede plaats wordt de uitkering toegekend door de commissie voor de rechten en de autonomie van personen met een handicap, en uitgekeerd door het kinderbijslagfonds; voor deze uitkering gelden objectieve voorwaarden en geen voorwaarden die verband houden met de inkomsten van de uitkeringsgerechtigde. In de derde plaats wordt het handicappcentage van het kind, dat in aanmerking wordt genomen voor de toekenning van de uitkering en de aanvulling erop, in de verschillende situaties waarin deze kunnen worden toegekend, onder toezicht van een rechter bepaald aan de hand van een in de regelgeving vastgestelde tabel. Ten slotte wordt opgemerkt dat de verlenging vanwege een kind met een handicap van toepassing is onverminderd de bepalingen van artikel L. 351-4 van de code de la sécurité sociale, die alle verzekerden die kinderen hebben gehad of opgevoed in de in dat artikel beschreven omstandigheden recht geven op verlenging van de duur van hun loopbaan voor de berekening van hun pensioen. Onder deze voorwaarden had SJ voor haar dochter aanspraak kunnen maken op toekenning van de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap.
17. Daaraan moet worden toegevoegd dat het in artikel L. 351-4-1 van de code de la sécurité sociale vastgestelde voordeel van verlenging van de loopbaan tevens een rol speelt wanneer de vergoeding voor de handicap niet de vorm heeft van een opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap, die normaliter eindigt als het kind twintig wordt, maar van een compensatie-uitkering zoals bedoeld in artikel L. 245-1 van de code de l'action sociale et des familles. Deze compensatie-uitkering **[Or. 8]** is normaliter beschikbaar voor personen met een handicap, ouder dan twintig jaar (in bepaalde specifieke gevallen zestien jaar), en behoort tot de bijstand; de toekenning van de uitkering is niet rechtstreeks verbonden aan een inkomensvoorwaarde maar de inkomsten worden in voorkomend geval wel in aanmerking genomen bij het vaststellen van de hoogte van de uitkering.
18. Uit de verzamelde gegevens blijkt dat de uitkering die SJ van de stad Stuttgart heeft ontvangen volgens de relevante regels van het Duitse recht niet onder de sociale zekerheid valt, maar onder de bijstand. Deze bijstand wordt overigens niet genoemd in de verklaring van de Duitse Bondsregering aan de Europese Unie op grond van artikel 9 van verordening nr. 883/2004, waarin de Duitse wetgeving wordt beschreven die binnen de materiële werkingssfeer van deze verordening valt, in het kader van op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties (prestaties die verband houden met een tak van sociale zekerheid in de zin van

artikel 3, lid 1), of bijzondere prestaties die een combinatie zijn van sociale zekerheid en bijstand (de in artikel 3, lid 3, van de verordening bedoelde prestaties, die onder artikel 70 van de verordening en bijlage X bij de verordening vallen). Bovendien blijkt deze bijstand een subsidiair karakter te hebben en blijkt toekenning ervan niet a priori te zijn verbonden aan de voorwaarde van een bepaald percentage of een precies niveau van handicap.

19. De bepalingen van artikel 5, onder a), van verordening nr. 883/2004 hebben een welomschreven doel: mogelijk maken dat een verzekerde die valt onder de wetgeving van een lidstaat die bepaalde rechtsgevolgen toekent aan socialezekerheidsprestaties of andere inkomsten, dezelfde rechtsgevolgen verkrijgt uit hoofde van „gelijkgestelde prestaties die krachtens de wetgeving van een andere lidstaat toegekend zijn alsmede [...] de inkomsten die in een andere lidstaat verworven zijn”. Deze tekst vormt een van de algemene bepalingen van de coördinatieverordening en heeft geen equivalent in de oude verordening nr. 1408/71/EG van 14 juni 1971; niettemin vertaalt deze tekst de wens van de auteurs van de verordening om enkele van de door het Hof van Justitie van de Europese Unie geformuleerde leidende beginselen in het coördinatiemechanisme op te nemen.
20. Het geding tussen SJ en de CARSAT heeft meer specifiek betrekking op de definitie van gelijkgestelde prestaties in de zin van de bepalingen van verordening nr. 883/2004. Vormen de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap en de hulp bij de integratie van kinderen en adolescenten met een geestelijke handicap, gelijkgestelde prestaties in de zin van artikel [5], onder a), van verordening nr. 883/2004, zodat SJ voor de berekening van haar pensioen op grond van de Franse wetgeving recht heeft op de in die wetgeving vastgestelde verlenging van de loopbaan voor verzekerden die een kind met een handicap hebben grootgebracht en daartoe de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap hebben ontvangen?
21. De hulp bij de integratie van kinderen en adolescenten met een geestelijke handicap wordt weliswaar niet als prestatie genoemd in de verklaring van de Duitse Bondsregering op grond van artikel 9 van verordening nr. 883/2004, maar die omstandigheid volstaat op zich niet om **[Or. 9]** deze prestatie van de materiële werkingssfeer van de verordening uit te sluiten, eventueel op grond van de bepalingen van artikel 3, lid 3, en artikel 70 inzake bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties. De kwalificatie van de prestatie vindt vooraf plaats, overeenkomstig de bepalingen van verordening nr. 883/2004 die de materiële werkingssfeer van de coördinatie bepalen.
22. Indien wordt erkend dat de hulp bij de integratie van kinderen en adolescenten met een geestelijke handicap binnen de materiële werkingssfeer van verordening nr. 883/2004 valt, dient te worden vastgesteld of deze hulp en de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap, gelijkgestelde prestaties vormen in de zin van artikel 5, onder a), van de verordening, aangezien beide prestaties weliswaar tot doel hebben de kosten van de opvoeding van een kind met

een handicap te compenseren, maar de toekenning van de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap voortvloeit uit het voldoen aan objectieve voorwaarden, waaronder met name een hoog handicappercentage, waarbij de inkomsten van de begunstigde niet in aanmerking worden genomen, terwijl de hulp bij integratie van kinderen en adolescenten met een geestelijke handicap in de eerste plaats afhankelijk lijkt van de concrete omvang van de behoeften.

23. Het Hof van Justitie van de Europese Unie lijkt over deze kwestie geen beslissing te hebben gewezen. Het is juist dat het Hof in het arrest in zaak C-453/14 van 21 januari 2016 heeft geoordeeld, ten eerste, dat de bepalingen van artikel [5], onder a), van verordening nr. 883/2004 slechts van toepassing kunnen zijn op prestaties die binnen de werkingssfeer van deze verordening vallen (punt 32) en, ten tweede, dat bij de vergelijking van de betrokken prestaties rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van die prestaties en van de regelingen waarbij zij zijn vastgesteld (punt 34). De aan het Hof voorgelegde vraag had echter betrekking op prestaties die volgens elk van de betrokken nationale wetgevingen uitdrukkelijk onder de sociale zekerheid in de zin van verordening nr. 883/2004 vielen.
24. Het geding tussen SJ en de CARSAT geeft derhalve aanleiding tot een ernstig probleem bij de uitlegging van artikel 5, onder a), van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, namelijk met betrekking tot de vraag of dit artikel, bij de vaststelling van een ouderdomspensioen volgens een nationale wetgeving die rechtsgevolgen toekent aan het eerdere recht op een prestatie van de kinderbijslag, moet worden toegepast op een prestatie die volgens de bijstandswetgeving van een andere lidstaat is verstrekt [of niet].
25. Deze vraag dient derhalve te worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie; **[Or. 10]**

Wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1) Valt de bijstand ter verlichting van de kosten van een handicap als bedoeld in § 35a, boek VIII, van het Sozialgesetzbuch (Duits sociaal wetboek) binnen de materiële werkingssfeer van verordening nr. 883/2004?

2) Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, zijn de opvoedingsuitkering voor kinderen met een handicap, de aanvulling daarop, of bij gebreke daarvan de uitkering ter compensatie van de handicap enerzijds, en de hulp bij de integratie van kinderen en adolescenten met een handicap als bedoeld in § 35a, boek VIII,

van het Duitse sociaal wetboek anderzijds gelijkgestelde prestaties in de zin van artikel 5, onder a), van verordening nr. 883/2004, gelet op de doelstelling van artikel L. 351-4-1 van de code de la sécurité sociale (Frans wetboek van sociale zekerheid) om de kosten die inherent zijn aan de opvoeding van een kind met een handicap in aanmerking te nemen bij de bepaling van de verzekeringsduur die recht geeft op de uitkering van een ouderdomspensioen?”

De behandeling van de zaak wordt geschorst tot de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie;

[OMISSIS]